

Compareixença del president de la Generalitat per a informar del capteniment del Govern sobre l'evolució de la situació econòmica 24 de febrer de 2010

Gràcies Senyor President, Senyores i senyors diputats,

Comparec avui davant del Parlament convençut de les possibilitats del país de superar la crisi i de sortir enfortit d'aquesta etapa de dificultats que està travessant l'economia catalana.

Disposat a explicar i a retre comptes de l'acció de govern desplegada fins ara, per lluitar contra la crisi, prioritat màxima de la meua activitat, de la del govern i de la pràctica totalitat dels agents econòmics i socials del nostre país.

Disposat a escoltar les posicions de les diverses formacions polítiques, les seves crítiques i les seves propostes.

A dialogar i acordar aquelles iniciatives susceptibles d'accelerar la consecució dels objectius compartits. Disposat, en definitiva, a assolir compromisos compartits dins i fora d'aquesta Cambra, amb el conjunt de forces representatives del país.

I determinat –com sempre- a exercir la responsabilitat governamental d'aplicar les polítiques més adequades per impulsar la recuperació, per atendre i ajudar els més afectats per la crisi, i per anar avançant cap a la consolidació del canvi del nostre model productiu.

Conscient, en tot moment, que la naturalesa, la durada, l'extensió i la intensitat de la crisi aconsella aproximar-s'hi amb una prudent actitud d'humilitat.

Entenc que faríem un mal servei al país si convertíssim aquest debat en un concurs de perspiciàcia sobre l'evolució de la crisi o sobre fórmules màgiques per superar-la.

Siguem modestos. Siguem modestos en el sentit d'evitar, tant com sigui possible, les proclames en el buit i les temptacions de fer demagògia.

La realitat concreta dels treballadors sense feina, que avui a Catalunya són més de 583.000; la realitat dels empresaris amb problemes; la realitat de les famílies amb dificultats; la sensació d'incertesa col·lectiva sobre el futur, totes aquestes realitat i temors ens haurien d'impedir embrancar-nos en la confrontació tàctica per veure qui, al capdavall, pot dir que ha guanyat aquest debat.

Estic segur que si aquest debat no el guanya la societat catalana, tots –govern i oposició- l'haurèm

perdut.

I haurem malgastat una altra oportunitat d'enviar un senyal de seriositat, positiu i esperançador als nostres conciutadans.

En tot cas, aquest vol ser el capteniment del Govern i de qui els parla.

Per tant, la meua intervenció vol ser realista en el diagnòstic, convençuda en l'explicació i defensa de l'acció del Govern, esperançada i exigent en l'exposició de les perspectives de sortida de la crisi.

Tot i que podem donar per descomptat que tothom coneix que ens estem enfrontant a una crisi d'una naturalesa i d'un abast desconeguts, em sembla obligada una referència breu al context global en el que s'ha produït.

La combinació d'una recessió cíclica per una banda, amb una crisi financera d'abast global per l'altra, ha estat a punt de fer caure l'economia mundial en una nova gran depressió i de provocar un cataclisme de conseqüències imprevisibles en el sistema financer.

La ràpida actuació concertada de les principals economies mundials va evitar a temps, a finals del 2008, el col·lapse, de manera que podem afirmar que el pitjor escenari ha estat superat.

Posteriorment, de forma lenta i gradual, però encara insegura, les economies del món estan començant a sortir de la recessió, i en conseqüència el context mundial és millor avui que fa un any.

Aquesta estabilitat i recuperació globals constitueixen una condició necessària, però no suficient, per a la nostra pròpia recuperació, vinculada en bona mesura a l'evolució de les economies del nostre entorn. Però el fet d'haver evitat el pitjor dels escenaris i d'estar percebent les perspectives d'una futura recuperació, no ens pot dur a pensar que ens podem estalviar les lliçons de l'experiència viscuda.

En primer lloc, cal deixar ben clar que, en la fase més aguda de la crisi financera, sense l'actuació dels poders públics –els governs i els bancs centrals- per salvar les entitats financeres i per mantenir la demanda amb polítiques d'estímul fiscal no s'hagués pogut superar la situació de màxim risc.

Per tant, cal tenir molt present que el dèficit públic que tenim avui és una de les conseqüències de la crisi i no la seva causa.

Una evidència defensada per personalitats prou ortodoxes com el propi director-gerent del Fons Monetari Internacional -Dominique Strauss-Kahn- o com Martin Wolf, periodista de referència del

Financial Times. I recomanada, com vostès saben, i aplicada pel G-20 o la OIT.

Crec que aquest fet s'ha de recordar, ara que alguns –en bona part, els causants de la crisi-, intenten obrir de forma interessada, arrogant i profundament deshonestament, una causa general contra la intervenció pública, a la vegada que es demana insistentment el final de les polítiques basades en estímuls fiscals.

En segon lloc, cal abordar sense deixar passar més temps, les mesures per reformar a fons el sistema financer, temptat com està de tornar, com si res no hagués passat, a determinades pràctiques que estan en l'origen de la crisi, ara tot just conjurada.

També és oportú recordar que el correcte funcionament dels mercats requereix regles de joc i institucions que les facin complir. Que, en el fons, han d'estar impregnades d'uns valors ètics compartits entre tots els agents econòmics.

El mercat financer no pot quedar exempt de la seva responsabilitat social, no pot pretendre actuar al marge i desconnectat de l'economia real.

La tasca ingent de restablir el funcionament normalitzat del sistema financer –de la seva reestructuració- ha de respondre al propòsit principal de fer arribar el crèdit als sectors productius.

A aconseguir aquest objectiu s'orienten els criteris establerts pels experts convocats per la Comissió Europea, que proposen reforçar els recursos propis de les entitats financeres, evitar l'externalització excessiva de riscos fora del balanç, reforçar la supervisió de les entitats financeres d'alt risc, limitar les retribucions dels alts responsables dels bancs o plantejar-se el rol de les agències de rating ...

I encara podem considerar que hi ha una tercera lliçó referida a Europa, que podem extreure de la crisi. La necessitat d'articular respostes globals a problemes globals, demana que Europa sigui capaç de parlar amb una veu pròpia i única, si no volem acabar veient-nos marginats de les grans decisions.

Al mateix temps, la crisi ens ha posat davant de l'evidència de la necessitat d'una política econòmica comuna coherent amb la realitat de la Unió Monetària. Tenim una política monetària però no una política econòmica comuna.

Per tant, el futur post-crisi requereix uns mercats financers més ben regulats, uns poders públics actius per estimular la recuperació. Requereix, en definitiva, més Europa.

En aquest context general s'ha d'emmarcar la crisi de l'economia espanyola i catalana, que manifesta, per ara, una evolució diferent a la de la majoria dels principals països europeus.

És una evidència que l'evolució cap a la sortida de la recessió està sent més lenta a Catalunya i Espanya.

Segons les nostres previsions, l'any 2009 es tancarà, a Catalunya, amb un creixement negatiu del PIB del 4,1%. És la caiguda més gran que s'ha produït en moltes dècades, i una mica superior a la que en aquests moments es preveu per a l'economia espanyola.

I per a l'any 2010 encara preveiem una disminució, per al conjunt de l'any, del 0,5%. Són, doncs, dos anys difícils, després d'un llarg període expansiu de 14 anys, entre 1994 i 2007, amb una mitjana de creixement del 3,5%.

Tot apunta que el 2010 serà un any, malgrat tot, que avançarem molt cap a l'estabilitat. Tot i que hi haurà clarobscur. És a dir que tindrem dades que assenyalaran una millora clara i d'altres que encara pesaran en sentit negatiu.

Tant en creixement com en índex d'atur anirem millorant a poc a poc i l'ocupació fins i tot podria començar a augmentar a finals d'any. Cada cop més indicadors de fons pensem que aniran donant bons senyals.

De fet, hi ha hagut ja un canvi de tendència en indicadors com l'entrada de comandes industrials, la importació de béns d'equipament, les exportacions, l'índex de producció industrial, el consum energètic, la creació de societats mercantils, l'indicador de clima industrial, la demanda elèctrica industrial, l'indicador d'activitat dels serveis, les vendes al detall, la confiança del consumidor.

D'altres encara no tenen el signe positiu, però denoten que el pitjor moment de la caiguda s'ha allunyat i s'albira la recuperació per als propers mesos.

Una dada significativa respecte dels ingressos de la Generalitat, per exemple: per primer cop en 26 mesos creix la recaptació de l'impost de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídic Documentats.

El pitjor ha quedat enrere, però davant nostre hi ha molt camí per fer. I fer-lo requerirà sacrificis per part de tots. Però hi ha raons per confiar, una vegada més, en les nostres fortaleses.

La base de la nostra economia, una indústria diversa i oberta, ja està percebent els primers senyals positius, però encara cal ser prudents i evitar reaccions eufòriques a deshora.

Perquè la reducció del ritme d'activitat que s'ha produït aquests darrers dos anys, està tenint un impacte

molt directe sobre els nivells d'atur. I estarem tots d'acord que aquest és el primer problema social que tenim, com a país, i que ha de ser la prioritat més urgent d'abordar a l'hora de determinar l'acció del Govern i del conjunt dels actors econòmics.

Les darreres dades corresponen al gener de 2010, parlen d'una xifra d'atur registrat de 583.883 persones, amb un creixement del 28% en relació amb fa un any. Si bé és cert que la taxa de variació anual ha anat disminuint de manera continuada des del mes de març de l'any 2009, en què va assolir un màxim del 71%.

La taxa d'atur s'ha situat, el quart trimestre de 2009, d'acord amb l'EPA, l'enquesta de població activa, en el 17,0%. Prop de dos punts per sota de la del conjunt d'Espanya.

En tot cas, es tracta d'una xifra molt elevada, molt superior a qualsevol altre país europeu de característiques similars a les nostres.

La rapidesa amb què s'ha destruït ocupació i la persistència d'aquest atur estructural en l'economia espanyola, són raons més que suficients per abordar el problema sense simplificacions, en tota la seva complexitat i en totes les seves facetes, incloent, per suposat, la problemàtica derivada del mercat de treball i les relacions laborals.

Indubtablement, aquest és el factor principal del comportament diferencial de l'economia espanyola, el que singularitza la nostra crisi, més enllà dels problemes generals de la recessió global i de la crisi financera.

Un factor diferencial al que se n'hi han d'afegir dos més:

- Un pes del sector immobiliari més elevat que el dels països del nostre entorn, amb un ritme d'ajustament que condiciona el ritme de la recuperació general. El pes de la construcció en el PIB espanyol és de l'11 %, mentre que a Catalunya és del 9 %.
- I la forta dependència exterior de la nostra economia que en el moment més àlgid del cicle es va traduir en un dèficit exterior de prop del 10%.

En definitiva, la singularitat de la nostra economia respecte d'altres països consisteix en que, a més de sortir de la crisi, nosaltres hem de recuperar competitivitat. I hem de fer les dues coses a la vegada, perquè si no, no acabarem de sortir de la crisi.

Ara és el moment d'abordar de veritat la solució dels nostres problemes específics, amb la única resposta possible: l'ajustament i de reformes.

Reconèixer aquesta realitat és un primer pas, molt necessari. Però reconèixer-la no vol dir resignar-s'hi, sinó que ens impel·leix a actuar.

En tot moment hem dir que, per sort, Catalunya té unes fortaleses econòmiques, socials i institucionals acumulades que ens permeten sostenir aquesta acció necessària.

Acció per fer evolucionar el nostre model de competitivitat fins al punt d'evitar, en el futur, que els ajustos de la nostra economia es facin en termes de destrucció d'ocupació.

Acció per mantenir la cohesió social en circumstàncies adverses.

Catalunya té uns bons fonaments econòmics, socials i polítics. Mai abans havíem pogut abordar una situació de crisi des d'una posició tan sòlida.

L'economia catalana s'ha consolidat com una de les més fortes i dinàmiques d'Europa: en 20 anys hem crescut fins a situar-nos en un PIB per càpita superior en 12 punts a la zona euro.

La nostra és una economia oberta, amb una taxa (d'obertura) superior al 70 % del PIB.

Catalunya no té una economia feble que pugui ser destruïda pel temporal. Al contrari: Disposem d'un model econòmic fonamentat en tres pilars:

- Assentat en una sòlida base industrial i productiva;
- Protagonitzat per un capital humà més ben format que mai;
- i dinamitzat per un gruix empresarial igualment sòlid i potent.

Hem arribat als nivells més alts d'ocupació i d'activitat de la nostra història contemporània, amb profundes transformacions internes en l'estructura ocupacional, educativa i sectorial de la mà d'obra, amb un intens procés de complementarietat amb la immigració.

El nostre eixit industrial ha estat efectuant les transformacions que la globalització exigia: amb l'augment en la intensitat del capital per unitat de treball, amb una modificació notable en la composició de la inversió (amb un pes creixent de les noves tecnologies i l'R+D+i) i amb la millora en la qualitat del treball. Hem assistit a un guany continuat de quota comercial en els mercats europeus, i en especial en els de l'àrea de l'euro i l'Est d'Europa, amb un augment per sobre la mitjana de les vendes de mercaderies de mig i elevat valor afegit.

Tenim una sòlida base econòmica en sectors com la salut (farmàcia i productes mèdics) i una prestació sanitària de qualitat superior a la mitjana europea.

Els poso un parell d'exemples: El Sector Salut representa un 7 % del PIB; ocupa més de 200.000 persones; compta amb subsectors capdavanters com el farmacèutic i lidera la inversió en R+D.

Tenim una ràtio de 3,7 metges per cada 1.000 habitants. Superior a la mitjana de la OCDE (que és de 3/1000). I estem per sobre de països com Dinamarca, Alemanya o França. Malgrat el creixement demogràfic, hem passat de 2,6 a 3,1 metges/1000 habitants en el sector públic entre 2004 i 2008. Un període en el que hem incorporat 8.000 nous professionals (entre metges i professionals d'infermeria).

Tenim un sector de l'automòbil competitiu, que ho ha passat malament, però que té nivell tecnològic i capacitat internacional. I que ha trobat en tot moment el suport institucional.

Sé que la situació segueix essent difícil, però m'agradaria remarcar les bones notícies que hem rebut d'empreses com YAMAHA, OSSA o els nous models que des de fa uns mesos fabrica NISSAN, després de gestions que tots vostès coneixen, o el que llençarà al mercat, properament, la casa SEAT.

Tenim un sector alimentari diversificat i modern. Amb una indústria agroalimentària cada cop més competent a nivell europeu. Com demostrarà la vitalitat de la propera edició de la Fira Alimentària; com ho demostren els projectes de creixement d'empreses líders com Tarradellas o Casademont, o els projectes innovadors de qualitat de la Cooperativa de Capçanes, que fa pocs dies vaig tenir ocasió de conèixer directament.

Tenim un sector Turístic potent i amb riquesa de subsectors (acabem de veure l'impacte del Congrés Mundial de Telefonia Mòbil); tenim un flux extraordinari, basat en creuers gràcies a un dels millors ports del Mediterrani; la millora continua de l'aeroport (especialment a partir de l'entrada en funcionament de la T1) facilita el trànsit i la presència de més persones a Catalunya.

Disposem de serveis al primer nivell internacional en camps com el jurídic, la publicitat, la logística, els serveis financers, la consultoria o les tecnologies de la informació.

L'esforç continuat que realitzem en educació i recerca comença a donar fruits ben visibles. Aquest és un camp en el que hem de seguir lluitant cada dia, però ja avui tenim centres destacats a nivell internacional.

No podem oblidar que Catalunya va superar l'any 2008 els 100 milions d'euros d'ajuts provinents del Setè Programa Marc de R+D de la Unió Europea, amb un augment del 70% sobre el 2007.

Això significa que Catalunya és líder a Espanya amb més del 32% dels ajuts rebuts i representa més del

2% del total d'ajuts del Programa a nivell europeu.

Les nostres universitats mantenen col·laboracions en matèria d'investigació amb empreses punteres del món i la nostra capacitat per continuar potenciant aquesta realitat creix amb infraestructures específiques com el sincrotró, que tindrem oportunitat d'inaugurar aquest mes, o espais físics disponibles en parcs tecnològics ben ubicats.

I no podem cometre l'error d'oblidar el sector de la construcció. Potser hem tractat als empresaris d'aquest sector injustament, a alguns d'ells. Aquest sector no s'ha acabat a Catalunya. Centenars de milers de persones aspiren a un habitatge millor, a ampliar o canviar el seu habitatge com a base fonamental de la seva qualitat de vida.

Tampoc hem completat les nostres infraestructures, encara que les estem millorat notablement. Podem assenyalar multitud d'exemples. Destacaria l'impacte que han tingut els dos darrers anys, les inversions en el tren d'alta velocitat, la xarxa de metro i dels ferrocarrils de la Generalitat o les obres hidràuliques.

En definitiva, disposem d'una massa crítica econòmica, d'una infraestructura industrial suficientment desenvolupada, i d'una base de coneixements prou sòlida com per a ser un entorn procliu a la iniciativa emprendedora d'alt potencial.

No ens interessa l'emprenedoria marginal basada en el subsidi. A Catalunya veiem aparèixer noves empreses contínuament. De mida molt diversa, capaces de crear llocs de treball de qualitat i de competir a nivell global, amb creixements sòlids i capacitat d'auto-sostenir-se.

Milers d'empreses i d'emprenedors que són els "campions ocults" que constitueixen la fortalesa d'un país.

Són actius ben tangibles, que han fet possible transformacions successives de la nostra economia, i que estic convençut que també seran decisius en els canvis que hem de fer ara i els que calgui abordar en el futur.

La societat catalana també ha consolidat un sistema de benestar que ens ha permès entomar sense conflictes socials rellevants un fenomen de l'envergadura de rebre més d'un milió d'immigrants en 10 anys.

Un sistema que ara ens està permetent -tot i que amb dificultats creixents-, pal·liar els efectes socials de la crisi, gràcies al ple rendiment de les nostres xarxes: la educativa, la sanitària i la de serveis socials.

Als fonaments humans, econòmics i socials, podem afegir-hi uns bons fonaments institucionals, amb una consolidada experiència d'autogovern de més de trenta anys i amb un nou Estatut en desplegament que, entre d'altres avenços, ens ha permès comptar amb un nou model de finançament, sense el qual estaríem en pitjors condicions per afrontar l'actual conjuntura.

I a més, comptem amb l'experiència viscuda d'haver superat, com a país, d'altres situacions delicades, de les que sempre n'hem acabat sortint enfortits. Especialment en aquells moments que el conjunt del país ha actuat unit en el terreny institucional i econòmic, i cohesionat en el terreny social.

¿O és que no va ser una prova difícil realitzar la Transició en el context d'una greu crisi econòmica?

¿O superar l'impacte de successives crisis del sector tèxtil, puntal històric de la indústria catalana?

¿O passar amb nota el procés d'integració a la Comunitat Europea?

Comptem, doncs, amb prou experiència històrica, amb un autogovern consolidat i amb les fortaleeses adquirides de la nostra economia i amb prou solidesa social per fer front a l'actual crisi.

Al mateix temps, existeix un diagnòstic prou compartit sobre les característiques i les causes de la crisi i sobre les orientacions generals de les polítiques que cal aplicar.

Només ens falta més determinació col·lectiva i més sentit de la solidaritat personal i social. Una determinació i una solidaritat exigibles al conjunt de les institucions, de les forces polítiques, dels agents econòmics i socials, i de la ciutadania, per treballar tots en la mateixa direcció i conjurar-nos en un esforç sostingut en el temps, per donar un nou salt endavant.

En tot cas aquesta determinació i aquest sentiment solidari el Govern de Catalunya els té, els exerceix i els posa de manifest amb la seva acció.

El Govern de Catalunya ha tingut el coratge necessari per fer front als problemes i reconèixer una realitat difícil. Aquesta actitud ens ha permès actuar amb diligència per intentar evitar els efectes més nocius de la crisi, especialment en aquelles persones i sectors socials i econòmics més vulnerables.

L'acció del Govern s'ha concretat, fins ara, en 11 paquets de mesures, adoptats successivament des de l'abril de 2008. I s'ha reflectit, tant en els Pressupostos de 2009 com en els de 2010:

- En una orientació decidida a protegir i ajudar les persones, les famílies i les empreses més febles.
- En la voluntat d'oferir suport al teixit productiu, amb la intenció de mantenir la demanda fins on fos possible.

- I en la determinació d'aplicar criteris d'austeritat creixent pel que fa a la despesa corrent dels diversos departaments.

No pretenc presentar un inventari exhaustiu i detallat de totes aquestes mesures, però sí que vull exposar el sentit de la nostra actuació pública, que hem desplegat seguint quatre grans línies, destinades a:

1. Contribuir al sosteniment de l'activitat econòmica.
2. Donar suport a l'activitat empresarial i facilitar-ne el finançament.
3. Ajudar els sectors socials més desfavorits.
- i 4. Adoptar una política d'austeritat pressupostària.

Vegem-ho amb una mica més de detall.

Una primera línia és la de contribuir al sosteniment de l'activitat econòmica.

L'actuació pública més determinant per contribuir al sosteniment de l'activitat econòmica és, sense cap mena de dubte, l'esforç inversor que realitzen la Generalitat i les altres administracions (local i estatal), a Catalunya.

Un esforç que no només contribueix a mantenir l'activitat, sinó que esdevé un factor clau per establir les bases de la competitivitat futura.

Un esforç que, per citar alguns exemples, durant el 2009, ha permès

- la construcció i reforma en profunditat de 104 centres escolars.
- La finalització de 17 biblioteques.
- L'obertura de 6 nous centres judicials.
- De 46 centres de salut
- 8 depuradores
- 4 comissaries dels Mossos d'Esquadra.
- 8 parcs de bombers
- O iniciar 14.891 habitatges de protecció oficial

Un esforç inversor en obra pública que també simbolitzen les 10 tuneladores que en aquests moments hi ha treballant o muntant-se per començar a fer-ho arreu de Catalunya.

Mai hi havia hagut, al nostre país, una obra pública tan ingent, en quantitat i dimensió, com la que ara mateix està en marxa.

La inversió total prevista per al 2010, incloent els finançaments específics, és de 6.177 M€. La segona més alta de la història pressupostària de la Generalitat, i per sobre de la cota dels 6.000 milions. Es manté, doncs, l'esforç inversor, malgrat les dificultats pressupostàries, precisament perquè prioritzem la recuperació de l'economia.

La inversió estrictament finançada amb càrrec al pressupost (per tant, sense els finançaments específics), se situa en 5.128,8 M€, el que suposa un 2,4% del PIB, (682 € per habitant). Una xifra que consolida els forts augments dels darrers anys.

Recordo, només, que fa set anys, el 2003, eren 365€ per habitant. O sigui que s'ha pràcticament doblat en només set anys.

En total, si afegim l'esforç inversor de les administracions central, autonòmica i local, la inversió total estimada de totes les administracions públiques a Catalunya pot arribar el 2010 a una xifra al voltant dels 14.000 M€. Aquest import suposa més del 7% del PIB de Catalunya, un percentatge molt i molt elevat, que difícilment podria trobar comparació en qualsevol altre país o territori de l'OCDE.

Això pel que fa a la inversió pública. Però, durant el darrer any especialment, s'han posat en marxa diversos programes d'incentius i ajuts per als sectors econòmics més afectats per la crisi.

En el sector de l'automoció hem actuat en la doble direcció de donar suport a les empreses i fomentar la demanda.

El març del 2009 es va posar en marxa el programa de mesures immediates de suport a l'automoció, el pla AutoCAT, dotat amb més de 466 milions d'euros. Complementats posteriorment amb 30 milions d'euros en ajuts directes per a la compra de vehicles i de motocicletes.

En el sector de l'habitatge hem actuat avançant el pagament de les subvencions perquè es mantingués l'activitat.

S'han introduït rebaixes fiscals per als joves que constituïssin una hipoteca i, alhora es va incrementar la deducció a la rehabilitació.

En conjunt, podem afirmar que, al llarg del 2009, gairebé 41.000 llars s'han beneficiat dels ajuts a la rehabilitació, un 53% més que al 2008. A aquestes xifres s'hi ha de sumar la intervenció directa d'ADIGSA en el parc públic d'habitatges, que fa ascendir el total a prop de 50.000 habitatges rehabilitats. Una segona línia d'actuació ha estat el Suport a l'activitat i el finançament empresarial.

En aquest punt, vull destacar l'esforç que s'ha fet a través de l'Institut Català de Finances, i el desenvolupament d'una política de finançament empresarial molt més vinculada a les polítiques públiques de la Generalitat, amb línies específiques per Recerca i Desenvolupament, per a joves emprenedors i per a la internacionalització de l'empresa, entre d'altres.

No cal que els recordi fa uns anys l'ICF era un instrument infradotat i molt poc o gens orientat a l'activitat productiva.

Avui, l'ICF, un cop transformat, ha esdevingut un puntal de l'actuació pública al servei dels sectors productius.

Un ICF que ha doblat els seus recursos propis l'any 2010. I que, durant el període 2008-2010, ha dedicat:

- 600 milions d'euros a les PIMES a través de la línia ICF-Crèdit (gairebé 950 milions des del 2005), que han arribat a gairebé 11.500 pimes i autònoms;
 - *Per cert, faig un parèntesi, perquè el Comitè de les Regions d'Europa acaba de concedir tot just fa uns dies un premi a la Generalitat per considerar que la nostra política d'atenció a les PIMES i microempreses és la millor d'Europa, competint amb d'altres governs regionals com Baden Württemberg, Llombardia, Flandes, Madrid i València. Un reconeixement que no hauria estat possible sense el treball conjunt amb Pimec, Foment del Treball i les Cambres de Comerç.*
- 400 milions a la línia Creixement i Consolidació Empresarial;
- 240 milions a noves línies específiques per a la innovació i per a la internacionalització;
- 50 milions d'euros a la iniciativa d'instruments financers per a empreses innovadores;
- Així com recursos per a circulat per a les pimes i emprenedors, directament o a través de la societat de garantia recíproca AVALIS.

Donant suport a grans empreses, però també treballant pels sectors econòmics del país, com l'agroalimentari i d'altres.

Les xifres de l'activitat de l'ICF aquests dos darrers anys són clares i incontestables.

I al darrera de les xifres hi ha multitud d'empreses i persones emprenedores que, d'altra manera, no haurien aconseguit el finançament necessari per fer viables els seus projectes.

Algú ens pot dir, no sense un punt de raó, que aquest esforç és encara insuficient. Que trobarem casos d'empreses que no han pogut accedir a aquestes línies de finançament. Però de cap manera podem menystenir la ràpida reacció de l'ICF i el paper clau que estan tenint els seus préstecs en moltes de les operacions empresarials dels darrers dos anys.

En un moment de fortes restriccions creditícies del sector financer, l'ICF ha reaccionat i ha suplert, al màxim de les seves possibilitats, amb les seves limitacions, el paper que a d' altres entitats financeres els tocava fer, amb un fort increment del volum de crèdit aprovat del 35% l'any 2009. I amb un balanç a final d'any que s'ha doblat respecte del de 2006.

D'altra banda, des del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa s'han destinat 125 milions per a finançar projectes en R+D; i 24 milions a la renovació de maquinària industrial.

A través d'AVANÇSA, l'antiga EPLICSA, s'invertiran 22 M € en projectes empresarials durant aquest any.

El Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, ha preparat un conjunt de 20 mesures de suport al sector agroalimentari, de manera especial el sector productor.

Aquestes mesures pretenen, entre altres objectius:

- Facilitar l'accés a nous crèdits a les explotacions agràries i a la indústria agroalimentària.
- Suport a la internacionalització - I Reduir els costos de les assegurances agràries.

El Govern ha actuat, també, a través de diverses mesures fiscals, algunes d'elles recollides en el pressupost del 2010, consistents en una deducció del 20% de l'IRPF, per als ciutadans que inverteixin en empreses catalanes que surtin a cotitzar al Mercat Alternatiu Borsari, o que subscriuguin participacions en la constitució de companyies catalanes, o en les operacions d'ampliació de capital dins els tres primers anys de vida de l'empresa.

El Departament de Treball, en el marc del pla INICIA, ha assessorat ja a més de 35.000 persones emprenedores. D'aquí n'han sortit, a hores d'ara, més de 8.000 noves empreses i més de 12.000 nous llocs de treball.

I per completar el panorama de les accions destinades a impulsar i facilitar l'activitat empresarial cal afegir altres mesures com les de simplificació administrativa.

En aquest apartat, el Govern ha desenvolupat quatre iniciatives rellevants:

El 17 de juliol de 2007 vam adoptar Acord de Govern amb 44 mesures per facilitar els tràmits administratius.

El 6 de maig de 2008 va aprovar el Decret de mesures per a l'eliminació de tràmits i la simplificació de

procediments.

Hem enviat al Parlament, la Llei 20/2009, ja aprovada, de prevenció i control ambiental de les activitats i darrerament el Decret Llei d'Ordenació d'equipaments comercials.

El conjunt d'accions que representen aquestes quatre actuacions es tradueix en un estalvi per a les empreses de més de 900 M€, es a dir el 10% de la càrrega administrativa que suporten.

Al costat d'aquestes hi han d'altres iniciatives com la remissió al Parlament de la "Llei de Règim Jurídic i Procediment" o el "Projecte de Llei de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de Llei a la Directiva de Serveis", actualment en tramitació.

Al mateix temps, es milloren progressivament els sistemes d'atenció administrativa. Per exemple:

- Finestreta única tributària: 88 oficines a tot Catalunya
- Oficina de gestió empresarial, des de les seus de les Cambres de Comerç.
- Oficina virtual de tràmits, amb informació sobre el miler de tràmits existents, dels quals ja es poden efectuar telemàticament més de cent cinquanta.
- Per no citar-ne d'altres com la Recepta Electrònica, la Història Clínica compartida, etc.

A més, com vam tenir ocasió d'explicar fa un parell de mesos, amb motiu de la cimera sobre el canvi climàtic, el Govern treballa en una estratègia de desenvolupament sostenible.

Aquesta estratègia ha de servir per integrar objectius i criteris mediambientals en la formulació de les polítiques econòmiques del futur.

Per tant, com poden veure, el Govern ha posat a disposició de les empreses diversos paquets de mesures ben estructurats, coherents i que abasten les actuacions públiques possibles en el seu conjunt. La tercera línia és ajudar els sectors socials més desfavorits.

Conseqüents amb els principals eixos inspiradors de l'actuació del Govern d'Entesa al llarg de tota la legislatura, des del primer moment he marcat l'atenció a les persones i famílies més directament afectades per la crisi econòmica com una prioritat indefugible. Moltes famílies ja patien dificultats en el període de creixement. Ara les dificultats s'han fet més agudes i molts casos han esdevingut cròniques.

146.000 famílies han rebut, durant el 2009, algun tipus d'ajut públic en relació a l'habitatge. Hem destinat més de 354 milions d'euros.

Més de 61.400 llars (63.300 si comptem els casos de desnonament) s'han beneficiat d'ajuts al pagament

del lloguer de l'habitatge. Als que cal afegir els 13.800 beneficiats per l'avalloguer.

Hem dit, des del primer moment, que les persones que, dissortadament, quedaven sense feina, havien de fer un esforç per dedicar el temps que estiguessin a l'atur per millorar la seva formació. I he dit, en aquesta mateixa cambra, en més d'una ocasió, que el Govern ajudaria a aquells treballadors que s'ajudessin a si mateixos. A través del SOC, s'han destinat ja més de 80 milions d'euros a formació de persones que havien perdut la feina, posant l'accent en la formació dirigida als sectors amb més perspectives de futur.

El SOC ha format a 324.000 persones l'any 2009. Persones que ara tenen més oportunitats.

Hem posat en marxa la Comissió de la Formació Professional, des de la que el Govern i els agents socials apostem per una FP forta i dinàmica: la peça que ens faltava potenciar en el nostre sistema educatiu.

Complementant l'acció inversora del Govern a través de la Llei de Barris, 9.000 persones s'han beneficiat del programa del SOC "Treball als barris". Actuant allà on fa més falta, lluitant per la cohesió dels barris de pobles i municipis.

Una Llei de Barris de la que, per cert, ja s'han beneficiat més d'un milió de persones a tot Catalunya.

També en l'àmbit municipal i en el marc de l'acord dels 30 compromisos, signats i fets públics a mitjans de desembre passat, posarem en marxa les properes setmanes els Plans d'Ocupació Local. Més de 100 milions d'euros que generaran 25.000 llocs de feina els propers mesos. I ho farem comptant amb els agents socials i de manera molt especial amb el món local.

En poc temps, també els autònoms aturats ja podran beneficiar-se d'una nova renda formació. És una iniciativa que ens permetrà arribar a les persones que fins ara no tenien dret a cap prestació.

Autònoms com el jove de trenta anys que, gràcies a la capitalització de l'atur i del programa INICIA, ha muntat una empresa de serveis d'oci. Una història ben real.

O com la doctora en biologia, que amb el suport del programa INICIA va muntar l'empresa AGROGESTIIC, per oferir consultoria científic-tècnica a les empreses del sector porcí.

També està en marxa el programa Aula Activa per a la recerca intensiva de feina, aprofitant l'espai de les Oficines de Treball de la Generalitat, amb l'objectiu d'ajudar les persones a trobar un lloc de treball en el mínim temps possible.

Els posaré alguns exemples de la setmana passada tot just. Casos reals, recollits de l'Aula Activa de l'Oficina de Treball del Barri Gòtic.

Una dona de 41 anys, llicenciada en ciències de l'educació, aturada de llarga durada, que havia estat més de 14 anys sense treballar per motius familiars. La seva situació, com poden imaginar, no era la millor, però després del 4 setmanes a l'Aula Activa li van sorgir dues oportunitats. Avui està treballant.

O bé una filòloga de 30 anys, amb experiència en el sector editorial. Després de 8 mesos cercant feina s'incorpora al programa Aula Activa. A la tercera setmana va trobar feina com a tècnica correctora en una editorial de temes científics.

Són casos reals, palpables, que donen vida als programes, les xifres i les actuacions del Govern.

També vull fer referència al Pla d'ocupació juvenil, per garantir més oportunitats per als joves. 17

Un pla, de nou, consensuat amb els sindicats, les patronals i les organitzacions juvenils.

Un pla que preveu una inversió total de 200 M € els propers quatre anys. (Només a tall de recordatori, el Pacte per l'Ocupació, aprovat l'any 2001, tenia una dotació que no arribava als 300.000 euros).

Aquest pla suposa la continuïtat i, alhora un salt endavant, en la política juvenil dura a terme pel govern els darrers anys, i que ja posava l'accent en la formació. En la formació universitària i en la formació professional.

Avui, el 57 % dels titulats de la FP, treballen al cap de sis mesos d'haver-se graduat.

(Trobaríem, com els he dit fa un moment, dotzenes d'exemples que constitueixen, per a mi, el millor dels indicadors possibles respecte de la capacitat de la societat catalana de superar aquesta etapa i de tirar endavant, col·lectivament i individualment.)

Les oficines de Treball són el punt de contacte i d'orientació per a aquests ciutadans que necessiten el màxim recolzament. Per això vam incorporar-hi 184 orientadors l'any 2009, i ara n'hi afegirem 150 més. Amb l'objectiu únic i clar de millorar l'atenció a les persones en atur. És per totes aquestes persones que estem treballant.

No voldria acabar aquest capítol sense una referència a la política d'acció social.

El desembre passat, en el marc dels 30 compromisos, vam acordar amb els agents socials, ampliar l'accés i els beneficiaris de la Renda Mínima d'Inserció. És un compromís que avui ja està en marxa.

També hem duplicat el pressupost associat a la Llei de prestacions socials, beneficiant a 260.000 persones durant l'any 2009.

Donem suport a Ajuntaments i Entitats que atenen les situacions de més necessitat, aportant més de 58 milions d'euros.

I 85.000 infants i joves es beneficien i es beneficiaran de l'increment que hem realitzat en beques de menjador, i que han permès atendre totes les sol·licituds presentades.

El Pla d'acció per a la inclusió i la cohesió social a Catalunya 2010-2013, que s'està acabant d'elaborar, té com a objectiu la lluita per la inclusió, de forma transversal, tant entre els diferents departaments, com amb les entitats i ajuntaments.

En aquesta línia de destacar la col·laboració amb les entitats socials i municipals, cal dir que aquest any:

Hem doblat els recursos que es donen a les entitats socials que treballen per la inclusió social

Per segon any consecutiu es donen diners als ajuntaments per ajuts d'emergència social. Incrementant per l'any 2010 els recursos que hi havia assignats el 2009.

Hem constituït la Taula d'Iniciatives Social i Municipal amb l'objectiu de coordinar esforços i criteri en la lluita contra els efectes de la crisi.

Senyores diputades i senyors diputats,

Totes aquestes mesures, aquestes xifres i aquesta casos que els he relatat són una mostra de la determinació solidària d'un Govern que té clares les prioritats, que actua amb celeritat i decisió i que compleix amb els seus compromisos.

La quarta línia d'actuació: Més austeritat i més aprofitament dels nous recursos.

Totes les mesures adoptades en benefici de les persones i les empreses no podrien haver-se materialitzat si aquest Govern no hagués estat seriós i estricte amb l'ús dels recursos públics.

En temps de crisi s'han de destinar els recursos allà on són més necessaris i això comporta fer un esforç solidari d'austeritat i d'ajustament pressupostari.

I vol dir, principalment, que estem dedicant els nous recursos aportats pel nou sistema de finançament a

les prioritats marcades per lluitar contra la crisi.

Amb l'acord d'ajust i reestructuració del Pressupost de 2009 hem pogut reduir el dèficit. Les dades inicials de tancament d'aquest exercici preveuen un dèficit sensiblement inferior al de la liquidació de 2008.

Al mateix temps hem pogut absorbir el conjunt de la despesa sanitària, sanejant de forma definitiva els comptes d'aquest sector, que arrossegaven un retard important de fa molts anys.

Les despeses en premsa i publicacions, edicions, publicitat, atencions protocol·làries, organització de conferències i estudis i dictàmens en l'àmbit del sector públic administratiu ha disminuït en 34 M €, que representa una reducció del 23 %.

De la mateixa manera que s'ha congelat la plantilla de la Generalitat, excepte en mossos, mestres, metges i personal penitenciari. En total s'han suprimit 807 dotacions de personal.

Si excloem les despeses financeres i les corresponents als departaments de Salut, Educació i Benestar, la resta de despeses de l'any 2009 han estat un 3,3 % inferiors a les de 2008.

Pel que fa al pressupost de 2010, se segueix mantenint aquesta línia d'austeritat i rigor, disminuint, en termes homogenis, un 0,4 % el conjunt de la despesa no financera de la Generalitat i consolidant i ampliant fins a més de 1.000 llocs de treball la reducció de la plantilla d'administració i serveis generals efectuada l'any 2009.

Un cop fet aquest repàs –forçosament sintètic- de l'acció de govern desplegada, no em puc estar de proposar una reflexió contrafactual: què hauria passat si no s'haguessin aplicat aquestes mesures i no haguéssim destinat tots els recursos que hem destinat a combatre els efectes de la crisi?

En quina situació estarien tantes empreses catalanes sense els ajuts i avals de l'ICF?

O sense els ajuts en R+D+i que s'han vehiculat a través del Departament de Recerca Universitats i Empresa?

Què hauria passat en el sector immobiliari sense els esmorteïdors aplicats pel Govern, en promoció d'habitatge protegit o en ajuts a la rehabilitació o en inversió pública en infraestructures?

Com es trobarien els 324.000 treballadors sense l'oportunitat de formació que se'ls ha ofert a través del departament de Treball.?

I quina no fóra la situació de les famílies sense els ajuts per al lloguer, o les beques-menjador per als seus fills i filles?

O bé d'aquelles 49.000 famílies que van tenir accés a la Renda Mínima d'Inserció durant l'any 2009?

Són exemples d'una política de solidaritat social, guiada en tot moment en la preocupació per les persones més exposades i vulnerables.

Però, tal com he manifestat en moltes ocasions, la nostra actuació seria incompleta i mancada de perspectiva si no fóssim capaços de perfilar les vies de sortida de la crisi i de continuar treballant per posar les bases d'un nou model de creixement econòmic.

Sortosament, abans de la crisi, el Govern i els agents econòmics i socials del país ja havien pres consciència de la necessitat d'impulsar de forma concertada un canvi de model productiu amb el propòsit de fer més competitiva la nostra economia.

Un impuls concretat l'any 2005 en *l'Acord Estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana*, actualitzat i renovat fa dos anys, tenint ja en compte les variables del cicle recessiu en el que estàvem entrant.

L'Acord Estratègic ha esdevingut una eina exigent per al propi Govern, que s'hi ha compromès fins al punt de concertar amb els agents econòmics i socials gairebé el 30% del nostre pressupost.

Una estratègia refermada amb els Pactes Nacionals i amb la Llei d'Educació, posant l'èmfasi en les palanques claus del canvi de model, com són les infraestructures, l'educació i la recerca i la innovació.

I complementada amb l'Acord sobre els 30 compromisos per a l'ocupació, el teixit econòmic i el desenvolupament social de Catalunya, signats al mes de desembre, al que abans ja m'he referit, ideat especialment per ajudar les persones i les empreses més afectades per la crisi.

La nostra és una aposta pel curt, sí, però fonamentalment, pel mitjà i llarg termini, fins i tot ara, quan és més difícil assolir consensos i gestionar el pressupost.

Aquesta voluntat estratègica del Govern de Catalunya i dels agents econòmics i socials del país es produeix en un context molt més ampli.

Per fer-la totalment operativa i efectiva ha de situar-se en la mateixa longitud d'ona de la política

econòmica espanyola i europea.

Els nostres recursos i la nostra capacitat d'actuació són limitats, però això no té perquè disminuir la nostra voluntat d'incidir en els debats i en els processos de decisió sobre l'inajornable procés d'ajustament de l'economia espanyola i sobre el canvi de model productiu i les reformes estructurals que comporta.

Catalunya hi té molt a dir i està disposada a col·laborar amb responsabilitat i lleialtat. Estic convençut. En primer lloc, pel nostre pes específic en el conjunt de l'economia espanyola, que ens atorga l'especial responsabilitat d'exercir una mena de lideratge natural.

Però també perquè sense la capacitat innovadora i exportadora de l'economia catalana, especialment de la seva nova indústria, tampoc Espanya se'n sortirà.

Catalunya, per la seva diversificació del teixit productiu, per la seva menor dependència relativa del sector de la construcció i la presència d'un conjunt d'empreses exportadores important, pot mostrar el camí de l'evolució necessària en el model productiu espanyol.

I no cal dir que és a Espanya on tenim el nostre principal mercat, avui, i que la seva recuperació en conjunt ens reforça, de la mateixa manera que la seva crisi ens debilita.

Treballar per les nostres PIMES i per les grans empreses catalanes, i vetllar pels interessos dels nostres treballadors exigeix implicar-se a fons en el procés de reformes, aportant el nostre bagatge de realisme, de valors emprenedors i d'experiències de concertació.

Volem tenir un paper positiu en aquestes reformes que han de venir. Perquè afavoreixin els veritables fonaments de riquesa i obertura econòmica.

Perquè la reforma del model de creixement parteixi de la realitat i dels actius productius actuals. Sense deixar-nos enlluernar pels cants de sirena de futures promeses sobre pels sectors que encara estan per venir, ni tampoc deixar que retornin part d'aquells sectors que ens han portat a la crisi.

Catalunya pot i ha d'exercir a Espanya un paper en la definició de la política econòmica, marcant orientacions i ajudant a propiciar els pactes necessaris.

Tot això ho podem fer sense pretendre substituir el paper d'altres institucions i nivells de govern i evitant entrar en debats que no ens haurien de portar a la possible sucursalització de la política catalana.

Catalunya ja va jugar un paper de primer ordre en els Pactes de la Moncloa o a les negociacions d'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea.

Però, a més, no és realista pensar que poden abordar-se aquestes transformacions al marge de la realitat política d'Espanya, configurada com a Estat de les Autonomies.

M'hi vaig referir amb certa extensió en el debat monogràfic sobre la situació econòmica del juliol del 2008, i ara ho reitero: és inviable plantejar-se una política econòmica i social coherent i funcional a Espanya prescindint de la realitat de l'Estat autonòmic.

Perquè l'ajust necessari de l'economia espanyola ens afecta a tots i ens compromet a tots. I per això cal plantejar-lo, assumir-lo i aplicar-lo amb la màxima lleialtat institucional.

No els hi desvetllo cap secret si els hi revelo que en l'origen del pla estatal de suport a la indústria automobilística del 2009 hi ha una reunió mantinguda al meu despatx amb els ministres Sebastián i Cobacho i la consellera Serna i el conseller Huguet.

Perquè moltes de les reformes que cal emprendre només seran factibles amb la implicació plena de les administracions competents. En certa manera, la necessitat de les reformes obre una oportunitat per verificar un funcionament de l'Estat autonòmic que sigui àgil i eficient, al temps que lleialment respectuós de les competències de cadascú.

Així vaig tenir oportunitat de manifestar-ho, fa un parell de mesos, a la darrera Conferència de Presidents, on vaig exposar la meva visió sobre les reformes estructurals que necessita l'economia espanyola i vaig poder escoltar els punts de vista de molts altres presidents.

Desgraciadament, en aquella ocasió l'actitud del Partit Popular va impedir que s'imposés la lògica institucional, impeding l'aprovació d'una resolució conjunta sobre l'esforç compartit per superar la crisi i treballar per la transformació del nostre model productiu.

Però, quins són els deures pendents per solucionar els problemes específics que comprometen la nostra recuperació i poden amenaçar en deixar-nos enrere?

M'hi he referit reiteradament des de més de fa un any, quan en una conferència al Cercle Financer vaig referir-me a la reforma del sistema de relacions laborals, a un gran pacte educatiu, a la reforma del mercat de l'habitatge i a la reforma de determinats sectors regulats, als serveis i comerç, transport i energia.

Avui, aquesta demanda de reformes estructurals està ja a l'ordre del dia. La seva importància i la diligència en abordar-les és gairebé assumida per tothom.

En tot cas, i de forma immediata, és necessària una contenció pactada de rendes entre els diferents sectors socials del país.

Una contenció pactada de rendes que s'ha de fer sabent que els que més hi han de posar són aquells que més tenen.

En aquest sentit, el pacte estatal de les patronals i els sindicats ja és una aportació positiva dels salaris en aquest camí.

És l'única manera de fer l'ajustament sense que sigui traumàtic. Perquè l'ajustament es produirà en qualsevol cas. Com s'està produint ara per la via de la destrucció d'ocupació i d'activitat econòmica, que és la pitjor i la més injusta de totes.

A la vegada s'han d'endegar les reformes tendents a millorar la competitivitat de la nostra economia per la via de millorar la productivitat. Per fer més eficients els nostres mercats, i naturalment contenir aquells costos en els quals sí que hi ha marge per fer encara coses que no hem fet.

Algunes d'aquestes reformes poden tenir un caràcter més o menys immediat, és a dir, poden tenir un impacte que es noti molt ràpidament sobre l'economia, com aquelles que afecten el sistema de relacions laborals (en curs de negociació entre els agents econòmics i socials), el sector públic, la fiscalitat que faciliti l'emprenedoria, el mercat de l'habitatge o la flexibilització d'alguns mercats de serveis.

D'altres reformes, en canvi, requereixen un cert temps i el seu impacte es farà sentir més a mitjà termini, com aquelles que poden incidir més estructuralment sobre la productivitat i obliguen a actuar en l'educació (on el nostre Govern està jugant un paper actiu en el procés del Pacte educatiu estatal), la innovació i la recerca, les infraestructures, l'energia, la internacionalització de la nostra economia ... i també la del sistema de pensions, en el marc establert del Pacte de Toledo.

Aquests són els deures que cal fer.

Uns deures que demanen un ampli acord social i polític contra la crisi a Espanya per distribuir els costos de l'ajust i de les reformes.

Un consens que també és necessari per a Catalunya. Senyores i senyors diputats. Si compartim la necessitat d'aquest acord polític i social...

Si Catalunya ha de ser-hi, en aquest acord, amb força, amb protagonisme, amb veu i propostes pròpies, com ho estat fins ara en decisions rellevants relatives al sector financer, al FROB, i al sector de l'automòbil.

Hauria de dir que seria molt positiu que deixéssim de competir negativament entre nosaltres i actuéssim d'acord amb el sentiment general de la ciutadania.

Jo els proposo que treballem plegats per superar la crisi i per proporcionar horitzons d'esperança a la nostra gent.

És cert –i legítim- que podem tenir la inclinació a fer-ho en ordre dispers, cadascú pel seu compte, però tenim prou experiència per saber que els resultats serien decebedors.

Potser algú pot pretendre que, d'aquesta manera, en pot obtenir un rèdit polític i electoral, però francament: actuar d'aquesta manera en aquest moment crec que seria una equivocació.

No hi ha temps per a perdre... I els que no vulguin aprofitar aquest moment esperant un determinat resultat electoral... faran un mal servei al país... i a més a més, poden picar-se els dits.

Ja he dit, en començar, que si entrem en la brega parlamentària de guanyadors i perdedors, l'únic que tenim garantit és que la societat catalana hi sortirà perdent.

Jo els proposo fer-ho d'una altra manera. A la manera de com fem les coses... a Catalunya. Entre tots, units i treballant amb objectius i cercant resultats.

Fer-ho a través de les nostres institucions, promovent iniciatives conjuntes, aprofitant l'experiència acumulada de concertació econòmica i social. Ningú té més experiència acumulada que nosaltres.

La formulació de propostes amb un ampli consens, serà la millor aportació que podem fer a Espanya i la que s'adiu més amb els nostres propis interessos.

Fem del nostre exemple, i de les nostres pràctiques la manera més influent i determinant en la política econòmica espanyola.

Així, doncs, els proposo aprofitar l'espai actiu i contrastat de l'Acord Estratègic com a marc d'un pacte català per les reformes.

En aquest sentit penso convocar una cimera del Consell Institucional de l'Acord Estratègic i dels

representants dels Grups Parlamentaris, amb l'objectiu

- d'actualitzar les mesures contingudes en l'Acord,
- establir noves prioritats , si s'escau,
- d'ampliar l'Acord, tenint en compte el nou context econòmic i social.

Això implicarà treballar conjuntament en la posada al dia de les 23 línies de desplegament de l'Acord, i impulsar especialment les polítiques de:

- la innovació i transferència tecnològica,
- la formació professional,
- l'èxit escolar,
- l'anglès com a tercera llengua,
- la regulació, competència, simplificació administrativa i contractació pública,
- l'ús racional i de qualitat dels recursos •la immigració i el mercat laboral

Ofereixo, per tant, al conjunt de forces polítiques catalanes, la seva participació en el disseny del futur econòmic de Catalunya, a través del treball conjunt amb Consell Institucional de l'Acord Estratègic.

El Govern, juntament amb els sindicats i organitzacions empresarials ja arribem a acords i pactes. Molts i des de fa anys. Però podem encara podem fer més, si vostès volen. Si vostès volen, junts, aquests pactes i acords poden ser més forts i més profunds.

No es tracta només de que ens posem d'acord, Oposició i Govern, sinó que ho fem amb els agents econòmics i socials, imprescindibles per a qualsevol reforma.

Proposo una sola taula, i no dues o tres, un sol espai de concertació i decisió. Hi estic disposat. I també a defensar junts, on calgui, els acords als que arribem. Pensar, decidir i practicar-los a Catalunya. Defensar, oferir i reivindicar-los a Espanya. Junts.

Només l'obstinació política pot qualificar d'hipòcrites, com vaig sentir ahir, les ofertes al pacte i a l'acord que he demanat aquests dies.

No respondré a aquesta desconsideració. El nostres deures són més importants que tot això, i reitero, de nou, la meva mà estesa.

Tanmateix, com els he dit en començar, el Govern no pot dimitir de la seva responsabilitat d'adoptar les decisions que cregui oportunes per defensar l'interès general.

En aquesta línia, estem desenvolupant i seguirem desplegant amb la màxima dedicació i celeritat els 30

compromisos per a l'ocupació, el teixit econòmic i el desenvolupament social de Catalunya, acordats fa unes setmanes.

□ Concretament, els puc anunciar la posada en marxa del "Projecte Suma" per formar les persones joves que no tenen els estudis mínims obligatoris assolits. Amb la intenció d'oferir una oportunitat de formació i de pràctiques a entre 6.000 i 8.000 joves.

□ També s'iniciaran al llarg de les propers setmanes els Plans d'Ocupació Local, als que m'he referit abans.

□ També posarem en marxa una nova línia de 30 M€ d'ajuts als ajuntaments per a que puguin abordar més projectes de rehabilitació d'habitatge i de promoció d'habitatges de lloguer

□ En el sector agrari l'Avançament dels ajuts del Pagament Únic i d'altres línies d'ajut com ara les agroambientals, amb un import superior als 261 M €.

□ I aquesta mateixa setmana es publicarà la norma per aplica la nova renda de formació per a autònoms sense feina.

Amb la màxima voluntat de diàleg, però amb la màxima determinació, el Govern seguirà adoptant i aplicant les mesures necessàries per seguir combatent la crisi amb totes les eines de què disposi arribant al límit de les nostres capacitats financeres.

Per altra banda, el Govern també elaborarà, a curt termini, un pla de simplificació, racionalització i reordenació del sector públic, amb el propòsit de millorar la seva eficiència. La definició d'aquest Pla comptarà amb la participació d'experts independents.

Amb aquesta proposta, el Govern actua conforme a la convicció que la millor manera d'estimular les reformes econòmiques i socials que propugnem és predicar amb l'exemple de la reforma del sector públic.

I, finalment, per continuar l'esforç de simplificació administrativa, posarem en marxa un pla específic per reduir encara més les càrregues administratives per a les empreses i el públic en general, en compliment dels compromisos de la Unió Europea.

De manera que vull que quedi clar, també, que he vingut a la Cambra a oferir més austeritat i major eficiència. No podem demanar sacrificis a la societat catalana si no som capaços, nosaltres els primers, de predicar amb l'exemple.

I predicar amb l'exemple ha de significar, en paraules planeres: Fer les coses millor, en menys temps. I reduint els costos i els efectius allà on sigui possible.

Senyores i senyors diputats,

Acabo aquesta primera intervenció, en la que els he volgut exposar un diagnòstic realista de la situació, que ens porta a concloure que, encara que hem deixat enrere el pitjor de la recessió, ens queda molta feina per fer a causa dels problemes singulars de la nostra economia.

Aquesta realitat ens exigeix afrontar sense dilacions un procés d'ajustament i de reformes, que estem en condicions de superar, que de fet estem realitzant, gràcies als sòlids fonaments humans, econòmics, socials i institucionals del nostre país.

Però que ens exigeix a tots plegats un renovat esforç de consens per acordar les polítiques a realitzar i la determinació col·lectiva per actuar en conseqüència.

Estic convençut que si Catalunya es mostra unida i determinada en proposar i realitzar un projecte col·lectiu per transformar el nostre model econòmic, projectarem de manera natural el nostre lideratge sobre el conjunt de l'economia espanyola.

Depèn de nosaltres, de la nostra voluntat d'avantposar l'interès general als legítims interessos de part. I estic convençut que no decebrem –aquesta vegada- l'expectativa ciutadana que espera de tots nosaltres un comportament a l'alçada d'una situació que exigeix una resposta de país.

Moltes gràcies.